

“Venid y vamos todos...”

L'actual situació sanitària que viuen les nostres terres sembla haver obrat el miracle de la necessitat de tenir i practicar una consciència col·lectiva que, per raons que ara no venen al cas, tenim oblidada massa sovint.

El fet que ara, davant la incertesa d'uns terrenys aptes per a l'emplaçament del nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre, l'aturada d'unes obres de remodelació i millora del Verge de la Cinta i la “breu” desaparició de l'helicòpter, hagi afavorit aquesta necessitat de prendre consciència d'allò que ens és comú, no ens hauria de privar de l'exercici de la memòria ni d'exigir una clara coherència a tots els qui, ara sembla ser que sí, han vist la llum.

Ara que uns li han vist les “orelles al llop” i altres es van posicionant amb vista a futures eleccions, ells que en el seu moment van dir no on ara diuen sí i, en certa manera, van triar un perfil propi, no sempre d'a-

cord amb les necessitats i demandes de les Terres de l'Ebre i la seva gent. Ara que unes troballes arqueològiques, prou inoportunes, però prèviament anunciades, qüestionen el projecte pel qual van apostar, ara... “Venid y vamos todos”.

Ha calgut, entre altres coses, que una colla d'alcaldes i alcaldesses, alguns d'ells prou despistats, fessin una trobada a la recerca d'un consens impossible perquè, ara sí i de manera pública, l'Ajuntament de Tortosa fes una declaració institucional consensuada en pro de la ubicació del nou hospital en el terme municipal. Entre l'esmentada trobada de l'Aldea i la declaració, però, retrets i disputes, acusacions i desmentits. Declaració que va ser acompanyada de la mútua aquiescència a la continuïtat d'unes obres de millora i rehabilitació que, diuen, s'han de fer sí o sí però sense tenir en compte el nou escenari de les troballes arqueològiques presents i futures que ens

portarà, inexorablement, a una major despesa en el pressupost prèviament establert. Tossuts, uns i altres, neguen l'evidència per “acontentar la parròquia”.

Caldrà també que aquells que diuen i veuen que “al nord passen coses” entenguin que, quan governen els qui no tenen gaires afanys per a afavorir l'equilibri territorial, sempre, i en tots els nord, passen les coses que no passen al sud. Coses que Joan Manuel Serrat ja va denunciar en el seu “El sur también existe”. Aquest victimisme territorial, des del meu punt de vista, hauria d'apuntar més als governs i les seves polítiques que no pas al territori i la seva gent. Tot i que som nosaltres, també, qui hem fet possibles determinats governs que han promès el que no han complert. Ara, però, tampoc té gaire sentit que induïts per aquest victimisme i enfrontant territoris fem la crida: “Venid y vamos todos”.

Com en tantes anteriors situacions i circumstàncies, els nostres polítics caminen en pas dubitatiu i amb retard. No es té l'espurna ni l'esperit que comporta empènyer, liderar, avançar, proposar, contestar... van a remolc i, massa sovint, mirant més el retrovisor que cap endavant, el retrovisor que apunta al partit o a l'Executiu, l'endavant que som la gent del territori. Per això, potser, aquest “Venid y vamos todos” que ells pregonen sona buit, convencional, repetitiu com la pel·lícula que ja hem vist.

El temps dirà si aquestes propostes, si aquesta crida a la unitat i al treball conjunt, prescindint d'interessos particulars o partidistes, es veuen confirmades pels fets, o, si en el transcórrer dels dies, tornaran els retrets o reapareixerà la miopia que no permet veure-hi més enllà del propi campanar, dels interessos particulars que ofeguen l'ampla perspectiva del que ens és comú: una terra, una gent.

Diuen que també els fracassosaju-

Sisco Lahosa
professor de filosofia

den a aprendre. El fracàs persistent en projectes i propostes sanitàries que mai s'han acomplert hauria de ser aquesta bona escola que ens ajudés a entendre que només quan prescindim de particularismes, de localismes, o corporativismes i actuem en sentit comú ens en podem sortir. Per això, si la crida és sincera i no conjuntural, persistent i no temporal, anem-hi! Sense oblidar, però, que molts, en la nostra infància i adolescència, el “Venid y vamos todos” només el cantàvem durant el mes de Maria. Tant de bo aquest propòsit, com en altres ocasions, no sigui només “una flor de maig”.